

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Από μία περιφημη Συλλογή ερωτικών επιστολών μεγάλων ανδρών και γυναικών που κυκλοφόρησε τελευταία στο Παρίσι)

Κοζίμα φόν Μπύλωφ

‘Η Κοζίμα φόν Μπύλωφ προς τον Βάγγερ:

«...Σου γράφω έπειτα από μία νύχτα γεμάτη αγωνία... ‘Ο ήπιος δέν με έπαινε και του κάκου προσπαθούσα να παραδοθώ σ’ αυτόν για να ξεχάσω... Ναι, να ξεχάσω το φριχτό άδιέξοδο στο όποιο μ’ έχει φέρει η αγάπη σου... ‘Ω! τι τρομερό δίλημμα! Πόσο εγγυηματική ένε η προσδοκία μας... Έγώ προσίδω ένα σύζυγο που με λατρεύει και τον όποιο είχα αγαπήσει, και σ’ τον καλύτερό σου φίλο, το σπουδαιότερο συνεργάτη σου στο μεγάλο έργο σου...(*)».

Γιατί, γιατί να το κάνουμε αυτό; Πώς θα βρούμε τώρα από τη σκοτεινή άβυσσο, μέσα στην όποια μας γυρεύει η μεγάλη μας αγάπη, για να μας συντόνισι και να μας εξυγιανώσιν; Γιατί να παρασυνθώσιν και να μην αφήσωμε τη φοβία της καρδιάς μας να μας βλάψη και στηθή; Χθές το βράδυ πριν άποσιωθώ στην καρδιά μου, πήγα να κολύμπησω στο σύζυγό μου, άποξ κάνω κάθε νύχτα... Μια καθώς τον έβρισκα, τα χείλη μου έτρεμαν και λίγο έλειψε να γονατίσω μπροστά του και, με λιγνιώσιν, να του όμοιολώσω τα πάντα και να ληήσω τη συγγνωπή του... ‘Ω! δέν θα μπορούσα να κρατηθώ άξο το τέλος... Καταλαβαίνω πώς πολύ γρήγορα θι κάποιος από δέν δέν τόλμα να κάνει χθές το βράδυ... ‘Η ύμαρτία μου, το Έγκλημα μου, ό έρωσ μου για σένα έχει γίνει ένας τρομερός εφιάλτης που με βασανίζει άδιάκαστα και τη νύχτα και την ήμερα...

Πώς θα τελειώσωμ όλ’ αυτά; Ποιά θα ένε η λύσις της φριχτής αυτής τραγωδίας... ‘Οχι έγω, οίτ’ έσύ, αγαπημένε μου, ούτε κανείς άλλος δέν τό ξέρει... ‘Ας ενδοχήσ ό Θεός να μιν ένε τόσο τρομερή, όποις, άλλωκοι, την περμένο...»

‘Ο Βάγγερ προς την Κοζίμα φόν Μπύλωφ:

«Το γράμμα σου, αγαπημένη μου, ήταν για μένα ένα τρομερό χτύπημα. ‘Ηθε να μ’ άποκαλύψη ξέαφνα όλο το Έγκλημα, το όποιο μεθυσμένος από τον έρωτά σου, διαπραξα κατά το π’ αγαπημένο μου φίλο και στο όποιο παθήσαμ κ’ έσένα...

‘Η εδώνη του όμοξ βαρύνει όλόκληρη ένένα... Τώρα ένε πια τόσο άργα, όστε γ’ άποκλείεται κάθε σκέψης μετανόιας. Καταλαβαίνω, άλλωστε καλά —κ’ είμα βέβαιος πώς θα τό καταλαβαίνω κ’ έσύ— ότι σε περιτίσσι που θα θέλαμε να μετανιωσόμε, θα μάζ έλειπε η δύναμις να τό το κάνουμε αυτό.

‘Η αγάπη μας ένε μεγαλειότερη από το Έγκλημα μας και θέλει να τραβήξ το δρόμο της, έτσι κ’ άν τά όρδα που βρίσκοντα σπαρμένα σ’ αυτόν, ένε γεμάτα φαρμακερά άγκυράκια που θα μάζ γεμίσουν πληγές...

Πρέπει να φύγοιμε... Πρέπει να χαθώμε άπ’ όλο τον κόσμο... Νά κρυφτόιμε σε μία μυστική γωνία κάποιας μακρινής κ’ άγνωστης γής κ’ εκεί, δοσμένοι όλόκληροι ό ένας στον άλλον, να προσπαθήσωμε να ξεχάσωμε μέσα στον έρωτά μας την ύμαρτία μας...

‘Εξ άλλου, τί φταίει έμεις άν αγαπήθηκαμ; Μήπως τό θελήσαμε αυτό; ‘Ηταν μοιραίο... Νομίζω, μάλιστα, πώς έμεις είμαστε έξέτοι τον ό έρωσ μας μάζ κάνει να ύποφέρουμε περισσότερο από κάθε άλλον...

(*) ‘Ας γνωστόν, ό φόν Μπύλωφ, ό σύζυγος της Κοζίμας, ήταν πράγματι ό καλύτερος φίλος και ό έκλεκτότερος συνεργάτης του Βάγγερ.

άπ’ όσα αισθανόταν. ‘Απεναντίας, θέλοντας να δείξη ότι φροντίζει περισσότερο για τον έαυτό της παρά για τη δυστυχία των άλλων, του έλε με ύφος άπότομο:

—Ξέρете; Πρέπει να βιαστήτε να μου τελειώσετε την εικόνα ως τό βράδυ, γιατί άσφο τό πρωί φεύγοι...

Τη φτωχή μου τη γιαγιά! ‘Έλεγε ψέμματα, κ’ αυτό ίσως ήταν τό πρώτο ψέμμα που έλε στη ζωή της...

Τό βράδυ η εικόνα ήταν έτοιμη και από τη βία έγινε αυτό τό τρατούργημα που βλέπετε και που δέν έχει σήμερα τη θέσι του, καθώς είπατε και σεξ πολύ σωστά, μέσ’ στο σαλόνι. Τό αποτέλεσμα ήταν ότι ό λογράφος πήρε άοκείτς λίρες ως άμοιδή της πρόχειρης και βιαστικής έγγραφισός του κ’ έτσι, χάρις στη γενναιοφωρία της γιαγιάς μου πόρσοε να τρέξη κοντά στη γυναικία του και να δώση στην έτοιμοθάνατη τό στερνό φίλο του άποκαρτεισμοί...

ΠΩΑ ΜΠΟΥΡΖΕ

...Σου γράφω έπειτα από μία νύχτα γεμάτη αγωνία...

Τό βράδυ θα σε ιδώ στο θέατρο... ‘Ελπίζω ότι εκεί θα μάζ δοθί η ευκαιρία να μεινωίμε μόνο, και να μιλήσωμε καλύτερα, να λάρωμε επείτελους μία όριστική άπόφασι για να δώσωμε ένα τέλος στην αγωνία μας και τό μαρτυρικό μας...»

‘Ο ‘Αλφρέδος Μυσσέ προς την Γεωργία Σάνδη:

«Τώρα που βρίσκαμαι μακριά μου, κατάλαβα τί ήσουν έσύ για μένα... Τώρα καταλαβαίνω τί μ’ έκανε να χάσω ό χωρισμός σου... ‘Όλος ό κόσμος για μένα, ήσουν έσύ και τώρα που λείπεις μου φαίνεται πώς ό κόσμος άδειασε...»

‘Ολη την ήμερα γράφω άσκατα και τόσο περιτίσσι που φαίνεται ότι τα χείλ’ μου δέν θα ξαναγελάσωμ ποτέ πιά, ‘Όταν θέλω να μιλήσω, νοιώθω λιγνιώσιν να μ’ πιάνουν τη φωνή μου και τά όκταρα να πλημμυρίζουν τά μάτια μου... Γράζω τότε τό κεφάλι μου άλλω γιά να μη με βλέτουν οι άλλοι πώς κλάω...

Κάθε άσχολία, κάθε διασκέδασι άπ’ αυτές που με τραβοΰσαν άλλωτε, μου φαίνεται τώρα άδησιαινή. Τά αισθηματά μου προς τους φίλους μου και τους συγγενείς μου έκρούσων όλα ξέαφνα κ’ η συντροφία τους με κορυφάζει και με ληήτσει...

Είμα άνικανος πια να κάνω και τό καιλό και τό κακό... Κ’ ένα μακρό παιδί άκόμα φαντάζομαι πώς θα μπορούσε να με σπρωξή. Καταλαβαίνω πώς δέν θα κοινοΰσα καλύτερα τά χέρια μου για να τό άπομακρυνώ από κοντά μου...

‘Ο πόνοξ μου δέν έχει πια όρια... Κλείνω τά μάτια μου και νοιώθω πώς σε βλέπω μπροστά μου... Και νοιώθω τότε για να σε φιλήσω στα μάτια και στο λαιμό... Μ’ άλλωκοι, φίλαμ για σένα τον άνερα...

‘Εμυγε... ‘Εμυγε... Διαλόδησεμ σαν άνερα και σαν μωρο, που η ένδοξη του μένει άκόμα σκαρπισμένη γύρω μου... ‘Ο έσύ, που τόσες φορές σε περιέμα και τώρα θα σε περιέμω άτέλειστα, μ’ άφρησε έρωμο σαν τό ξερό δέντρο μέσ’ στον κάμπο που τον γίνωσιν ό γεμίζωσιν...

Μ’ άφρησε... ‘Αλλά θα σε περιέμω αιώνια...»

‘Ο Λόρδος Μπάιρον προς την κόμησσα ντε Β.

«Γιατί έσύ που μου γνώρισες όλη την ένδοξη της ζωής, πλάσμα άγνό κ’ ονόητο, που καταδέχτηκε ναρθής στον κόσμο άπ’ τ’ άνησιμένα λειβάδια του παραδείσου, όπου κατοικούσες, γιατί έσύ που ήθεξ σε μένα χωρίς καμιά έπαφύλαξι, έμυγε πάλι μακριά μου; ‘Ισως τό έβρινε αυτό, γιατί είδες πώς η αγάπη μου, η αγάπη ένός κολασμένου ποιητού σαν κ’ ένένα, υώλανε και λέγοντ τό άσπύλο, μα και φλογερό αισθημα μου... ‘Ο βέβαια, αυτό ήταν, μη θέλησε να υώπ πής όρι και να υώφ άφρηθεί τίποτε... Ριζιχτες άσπύλλοιςτα μέσα στην άγκυρά μου κ’ έπειτα, όταν είδες πώς τά χέρια μου είχον σφιξει έτσι κ’ άλλες αγάπες, τραβήχτηκε με τούμο μακριά μου... Γνώρισες κοντά μου τον έρωτα με την πιο τρομερή τον όμη και φωβήθηκες... ‘Όταν όμοξ τό κατάλαβε αυτό, ήταν πια άργα, πολύ άργα... Σ’ είχα σφιξει μέσα στο στήθος μου, είχα σφραγίσει τό στόμιμ σου με τό χείλι μου κ’ είχα κλεισει τό μάτιμ σου με φιλιά φλογισμένα της κολάσεως... Τώρα που τά θυμάμαι όλ’ αυτά, μου φαίνοντα

πώς ένε τόσο μακρινά, σαν όνειρο που δέν ύπηρεσε ποτέ. Σε άλλωγίζομαι και μου φαίνεται πώς τό πλάσμα που μου χάρισε τόσο ένδοξα μα και για τόσο λίγο καιρό τον έρωτά του, δέν ήσιν έσύ, αλλά κάποιος άλλος, που ξαναγνώρισε στις οφάνες χόρες, από τίς όποιες έλεχ ρθει... ‘Ολα πέρισσαν, όλα σβύσανε πια κ’ από την αγάπη σου δέν μένει τώρα παρά μόνο τ’ άρομά της για να με μεθάη και να με ζαλίξη άκόμα, όταν σε σπυλογίζομαι... ‘Υπήρξες ό Παράδεισός μου και τώρα έγινες η Κόλασις μου, γιατί θα βασανίζομαι αιώνια όταν θα σπυλογίζομαι τί έχασα μαζί με σένα... Κοιμώμαι και μου στολίζεις τά όνειρα... ‘Αγριυνώ και μου τυραννείξ τη σκέψη... Σε λατρεύω. ‘Αφρησε με ν’ άκομψήσω άκόμα μια φορά τό κεφάλι μου στον όμο σου και να σοφ μιλήσω γλυκά όπως άλλωτε, ένθ θα κατατάζωμτε τυρφερά μέσα στα μάτια... Σεξέφου, σκέφου ότι μόνο έσύ ήσουν η άληθινή μου αγάπη, η μεγάλη και οφρακική μου αγάπη, που θα μπορούσε να μ’ έξαγίσει και σ’ αυτή και στην άλλη ζωή.»

